

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. SCOTT

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ!

ΦΟΥ [θέλετε να σας διηγηθώ κάτι για να περάσω ή ώρα σας—άρχισε να λέει ο γέρο-Τζάκ Λούις—θα σας πω την ιστορία της αγάπης μου. Έσύ, Τζόν, ρίξε κανένα-δυό κουτσουρα στη φωτιά, και σεις παιδιά ρίχνετε χαμιά ματιά στ' άλογά μας. Ώραιοι, άκούστε λοιπόν:

Πάνε σαράντα χρόνια από τότε. Τα γεγονότα που θα σας διηγηθώ συνέβησαν εδώ στο Κούινολαν. Όταν πρωιάρηκα να ξεγυρίζωι ως κάου—μπόι, δούλευα για λογαριασμό κάποιου

Σμιθ, ενός ανθρώπου καλού κι' εθνεγικού.

Η ζωή την εποχή εκείνη, σ' αυτά τα μέρη δεν ήταν όπως σήμερα. Μέρα και νύχτα είχαμε το φόβο των μαύρων Ιθαγενών Ουαργι-κάι, οι οποίοι κάνοντας βαρβάρικες επιδρομές έκλεβαν, έκαιγαν και κατέστρεφαν τις εγκαταστάσεις μας κι' εμάς τους ίδιους μάς έσφαζαν.

Ο Σμιθ, μόλις έπιασα δουλειά κοντά του, μ' έστειλε σ' ένα παλιόρο ύπστατικό που βρισκόταν είκοσι πέντε μίλια μακριά από το κεντρικό ύπστατικό του.

Ός μόνη συντροφιά μου έκει θα είχα τον γέρο-Τζιμ Λόβρετ πρώ-μα που μ' εγχαρίστησε γιατί ήξερα ότι ο Τζιμ ήταν ένας λαμπρός άνθρωπος. Ήθελε μάλιστα και με πήρε και μαζί Εκκλήσιας για το ύπστατικό. Στο δρόμο μου έδινε ότι έβρισκε κοντά μου στο ύπστατικό και μια άνευιά του, από το Σινθού. Ή είδησις αυτή δεν μ' ένθουσί-ασε καθόλου, γιατί ή παρουσία ενός παιδιού είνε μάλλον έννοηλική για τους μεγάλους σ' αυτές τις δουλειές.

Είχε βραδυάσει, σχεδόν όταν φθάσαμε στο ύπστατικό. Ή εγκατάσταση άποτελείτο από μια μεγάλη καλύβα, με μια κουζίνα στο βάθος και σε μικρή απόσταση, βρισκόταν το ύπστογεο για τ' άλογα. Ή άνευιά του Τζιμ μάς περίμενε στη πόρτα. Φαντάζεστε την κατά-πληξη μου, όταν είδα ότι όχι μόνο δεν ήταν κανένα μικρό κοριτσάκι όπως φοβόμουν, αλλά άπεναντίας μια χαριτωμένη και ύμορφη κοπέλλα. Είχε μέτριο άνάστημα, σωμα καλόγαμμένο και τα πλούσια, ξανθά μαλλιά της έπεφταν έλεφθερα σε άτακτες μικρές μπούκλες άπάνω στους ώμους της. Μόλις μάς είδε έτρεξε κοντά στο θείο της και ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Τα μάτια της είχανε το χρώμα του ουρανού και το γέλιο της... "Α! το γέλιο της. Ήταν γλυκό και μελωδικό σαν τις άσημένιες καμπάνες που άκούγονται τα βράδια από μακριά στην ήμερία της έξοχής... Ίσως παραξενεύστε, παλληκάρια μου, γιατί έγω ήνας γέρος, μιλώ με τόσο ένθουσιασμό. Άλλά μην ξεχνάτε ότι κι' έγω ύπηρέα κάποτε όπως σάν εσάς, γεμάτος ζωή... Θάρω πως ήταν γόες κι' ότι βλέπω άκόμα μπροστά μου την άσχημη ύμορφία της Ρόζη. Περιττόν να σας πω ότι την άγάπησα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Κι' ένώ άρχισα να στήνω τη σπηνη μου λίγα μέτρα πού πέρα, ή καρδιά μου χτυπούσε τρελλά. Σε λίγο με φώναξαν για το δείπνο. Η Ρόζη έκανε με χάρη τα χρέη της οικοδεσποίνης. Ένώ τρώγαμε μου διηγήθηκε, πως είχε χάσει τους γονείς της όταν ήταν άκόμη μικρό κοριτσάκι στο σρόλεο και πως κατόπιν με τα λίγα χρήματα που της άφησαν, μόλις τελείωσε τις σπουδές της έκινήθηκε να έρθη κοντά στο θείο της...

Η ζωή μας περνούσε τακτική και ήσυχη με τις καθημερινές άσχο-λίες μας. Όπως φαντάζεστε, δεν πέρασε πολυς καιρός και ήμουν μνη-στευμένος κιάλας με τη Ρόζη, πράγμα που κίνησε τη ζήλεια όλων των νέων, σε άκτινα εκατό μίλιον γύρω.

Είχα άρχισι να βάζω κατά μέρος οικονομίες και μ' αυτές έκανα έμπόριο άλόγων για δικό μου λογαριασμό. Ή δουλειές μου πήγαιναν καλά κι' ήμουν εύτυχης.

Μιά μέρα όμως έπτότρεφα στο ύπστατικό συλλογισμένος κι' άνή-συχος. Είχα δη ήχη διαβάσειως Μαύρων. Το είπα στον Τζιμ και συμ-φωνήσαμε να μην ποίμε τίποτα στη Ρόζη για να μη τρομάξει. Δύο μέρες κατόπιν, βρισκόμουν μόνος μου, σε λίγη απόσταση από τον κα-ταυλιό μου, όταν ένας από τους Ιθαγενείς έργατάς του κεντρικού ύπστατικού, έφτασε σάν τρελλός με τ' άλογο του, σάθνησε όσο για να μου δώσει μια σημειωιά από τον Σμιθ κι' έφερε βισακίος.

«Φυλάγητε! — μάς έγραφε ο προϊστάμενος μας. Οι Μαύροι Οδά-ρινας έπετέθησαν έναντίον του σταθμού μας, στο Κοραμάνι. Σκότωσαν τον Τζόνς και τη γυναίκα του, δυό έργατάς και τον Κι-

νέρο μάγειρο. Έλάτε ιδώ άμέσως, έγκαταλείψατε το ύπστατικό». Έπεισα να έπιστρέψωι στον καταυλιό μου και όταν γύρισε ο Τζιμ το βράδυ άπ' τη δουλειά του, του έδειξε το γράμμα του Σμιθ.

— Θεέ μου, φώναξε εκείνος άνήσυχος. Τι θα κάνουμε με τη Ρόζη; Είνε άδύνατον να φύγουμε άπόψε. Μονάχα ή δική σου φοράδα ή Μπλουμπέλ και τ' άλογο μου ο Ράτιλερ βρισκόταν στο ύπστογεο. Άλλά ο Ράτιλερ έκανε πολυ δρόμο σήμερα και είνε άποκαμωμένος.

— Μη λές τίποτα στη Ρόζη, Τζιμ. Μόνο πές της να έτοιμαστή, γιατί είνε άνάγκη να έπιστρέψωι στο κεντρικό ύπστατικό. Μη την άρπεις να βγη από την καλύβα. Οι Μαύροι μπορεί ναν χυμμένοι πίσω από τους θάμνους και να ύποδεχθόν με μια βροχή από βέλη τον πρώτο από μάς που θα βγη έξω. Εύτυχώς ή καλύβα είνε στερεά. Έτοιμάσε όλα τα τυφώκια μου για κάθε ένδεχόμενο. Έχει καλό φρε-γάρι άπόψε κι' έτσι θα πάρω τη Μπλουμπέλ και θα πάω να δω μή-πως κατορθώσω να πιάσω μερικιά άλογα από τα λιβάδια. Δεν πιστεύω να ήγαν μακριά... Ίσως κατορθώσω να φύγουμε άπόψε...

Έτρεξα στο ύπστογεο,καβαλλίκερα τη Μπλουμπέλ και έφυγα.

Έπί μια ώρα σχεδόν, γύρισα έδω κι' έκει ψάχνοντας για να βρω τα άλογα! άλλά αυτά είχαν άποκαμυρηθη πολυ. Κανένα ήχοις των μαύ-ρων δεν φαινόταν πουθενά. Έπέστρεψι πού ήσυχος, όταν σε λίγη από-σταση από τον καταυλιό μου, ένα βέλος σφύριξε κοντά σ' αυτό μου κι' άμέσως δεύτερο και τρίτο. Συγχρόως είδα μερικες σκιές να ξε-λυσοτρούν πίσω από τους θάμνους. Τράβηξα το περιστροφό μου και πυροβόλησα στα κουκουρού, έδω κι' έκει. Ή φοράδα βαρβάρικη έξκίνησε καλπάζοντας τρελλά και σε λίγο φτάσαμε στον καταυλιό μου. Ένα βέλος με είχε χτυπήσει στον θυμο.

— Τι τρέχει; με είπε χτυπησός ο Τζιμ τρομερά άνήσυχος.

— Οι Μαύροι!.. Έρχονται. Τι θα γίνη Τζιμ; Θα φύγουμε ή θ' άντισταθούμε;

— Είνε άδύνατον να φύγουμε.

Όσο για άντίστασι, δεν έχωμε πολλά φουίγγια. Άκουσε Τζάκ... Δέν μ' άρέσει βέβαια να φύγω, άλλά αυτό είνε ή μόνη έλπίδα μας. Ή καλύβα είνε γεση και με τις σφαίρες που έχω, μπορώ μ' άντίσταθώ τέσσερες ώρες. Ή ά-πόστασις ως το κεντρικό σταθμό είνε είκοσι πέντε μίλια. Άν δ-πως λές ή Μπλουμπέλ είνε τόσο καλή φοράδα... σε μιάμιον ώρα, μπορει να πάη έκει. Έπιρρός Τζάκ! Είνε το μόνο που μάς μέ-νει. Βάλε τα δυνατά σου για χάρη της Ρόζη... Ή έγκουορία που θα μάς φέρη... θεέ μου! Τζάκ... φυλάξου!... φώναξε ο Τζιμ κα-θώς μια βροχή από βέλη έπεσαν βαρβάρικα ολόγυρά μας.

Ο Τζιμ έκλεισε γρήγορα ήν πόρτα. Κάποιο βέλος χτύ-πησε τη φοράδα και το ζώο άγριευμένο, έκινήσε σάν τρελ-λό, προτού καλά - καλά άντι-

ληφθώ τι γινότανε τριγύρω μου. Μιά μοναδική σκέψις κυ-ριαρχήσασε στο μυαλό μου. Ή Ρόζη μου κινδύνευε! Μιά που έφυγα, δεν δίστασα πιά. Γυρνέμος πάνω στο λαμό του άλόγου για ν' άπο-φύγω τους χαμηλούς κλάδους των δένδρων, τραβούσα ολόμοια μπρο-στά μου. Άν δεν μου συνέβαινα κανένα άπόστοχο, είχα πεποίθησι ότι ή Μπλουμπέλ θα έβγαζε την απόστασι σε μιάμιον ώρα.Λίγα λεπτά ύπόστο έτοιμασθόν και έκινήσθον τα παλληκάρια και άλλη μιάμιση ώρα για την έπιστροφή. Με τη βοήθεια του θεού θα προβαίναμε να φτάσωμε έγκαιρος.

Η σκέψις ότι ή μικρή μου Ρόζη μπορούσε να πέση στα χέρια των άγριων μαύρων μ' έκανε σάν τρελλό. Το καλό μου άλογο, σάν ν' άντιλαμβανόταν τον κίνδυνο, σχεδόν δεν πατούσε στη γη, πετούσε. Εύ-τυχώς το φρεγάρι φώτιζε καλά κι' αυτό μάς βοηθούσε πολυ. Ιδιανώς με έτσι τα πρώτα πέντε μίλια κι' ή Μπλουμπέλ δεν είχε καν ιδιώσει. Άκόμα δυό μίλια κι' θ' άρχιζε κατόπιν ή άνηφορία.Θυμήθηκα τότε ότι λίγο πού πέρα ύπήρχε ένα μονοπάτι το οποίο θα μάς γύλιωνε από ένα γύρο πέντε μιλίων. Ή διαδρομή αυτή ή οποία θα μ' έκανε να κερδί-σω πολυτίμο χρόνο, ήταν γεμάτη κινδύνους. Άλλά είχα άπλήρη έπι-στοσύνη στη νοημοσύνη της φοράδας μου. Κι' άδίστακα άποφάσινα να περάσω από έκει. Το μέρος ήταν δασώδες, γεμάτο από πικνούς θάμνους, οι οποίοι μάς γραντζούνταν στο περσμάς μας, ύπόστο φθά-σαμε τέλος σ' ένα άνοιχτό όροπέδιο. Ή φοράδα σάν είδε έλεύθερο δρόμο, τίναξε ψηλά το κεφάλι της, ρουθύνισε χαρούμενα και άπλωσε πάλι το βήμα της. Αίτη ήταν ή άρχη μονάχα. Πώς το σάς περιγύ-ρω τη συνέχεια; Ήταν κάτι αφάνταστο! Είχαμε φθάσει στην άκρη του πλατώματος κι' είχαμε τόρα μπροστά μας μιά απότομη πλαγιά. Μά-ζεφα τα γκέμια κι' ή Μπλουμπέλ πήρε άφορα την καταφέρεια. Ο

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1670)

— Κουράγιο Τζιμ! Φτάσαμε! —φώναζε και σαρ άσπηκα κάτω άνάισθητος.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1644)

κατήφορος κατέληξε σε μιὰ χαράδρα, στο βάθος της οποίας κυλούσε ένα ποτάμι. Δεν πιστεύω να κάνανε περισσότερο από ένα λεπτό για ένα δρόμο που ένας πεζός θα χρειαζόταν μισή ώρα τουλάχιστον.

Η πλαγιά κατέληξε σ' ένα κίθριο βράχο, ξηρά πόδια πάνω από το νερό. Με τή φρόνα που η Μπλουμπέλ είχε πάρει, βούτηξε μέσα στο νερό. Είχα πεποθήσει από καλό ζώο και δεν φοβήθηκα. Το νερό ήταν πολύ βαθύ κι' επομένως η βουτιά μου μού φάνηξε ατέλειωτη. Σε λίγο ανεβήκαμε στην επιφάνεια. Είχα βγεί από τη σέλλα, κρατούσα τη φοράδα από τὰ γκέμια και κολυμπούσα δίπλα της. Τέλος πατήσαμε σε στερεό έδαφος στην αντίπερα όχθη. Το μπάνιο είχε δροσίσει τη Μπλουμπέλ και την ξεκούρασε.

Στάθηκα για να βεβαιωθώ ότι δεν είχε χτυπήσει πουθενά, βαβαλίκεφα πάλι και φώναγα. Από εκεί και πέρα ο δρόμος ήταν ομαλός και δεν άσφραγα με φθάρωσα. Γρήγορα ξεσίχωνα τὰ παλληκάρια. Αυτοί όπλισησαν και σέλλωσαν τ' αλογά τους.

— Αιτή ή φοράδα σου εινε μοναδική, φίλε μου —είπε ο Σμιθ όταν άκουσε τη διαδρομή που είχαμε κάνει. Μπορείς να μάς άκολουθήσεις στην επιστροφή ή θέλεις να σου δώσωμε ένα άλλο άλογο ;

— "Όχι. Η Μπλουμπέλ θα τὰ καταφέρει. Μονάχα δώστε μου μιὰ μοτοκύκλια κονιάκ.

Σκούπισα καλά τή φοράδα, έπλυνα κατόπι τις πληγές της με τὸ κονιάκ, τράβηξα κι' έγω μερικές ρουφηξιές και τὸ ήπόλοιπο τὸ έδωσα στη Μπλουμπέλ να τὸ πιή, ανακατεμένο με νερό. Μετά ένα τέταρτο είμαστε έτοιμοι και ξεκινήσαμε! Φυσικά, ήταν άδύνατον ν' άκολουθήσουμε τὸ δρόμο τὸύ έρχομού μου. Πήγαμε από τὸν κανονικό δρόμο....

Καθὼς πλησιάζαμε, άκούγοντουσαν άραιοί οί πυροβολισμοί τὸύ γέρο Τζιμ, ὁ ὁποίος μόνος του άντιστακεταν ακόμα. Είχαμε φθάσει σχεδόν όταν με φώναξε είδαμε ότι οί Μαύροι είχαν βάλει φροτιά στη καλύβα, της οποίας ή στεγή καίγοταν σάν πυροτέχνημα. Σπεύσαμε και τὸ τουφεκίδι άρχισε. Είδα τότε την πόρτα της καλύβας ν' άνοίγει και τὸν Τζιμ ὁ ὁποίος κουβαλούσε στην άγκυλιά του τή Ρόζη.

— Κοιράγιο Τζιμ! Φθάσαμε!.. ούθλαξα και βίασα τη Μπλουμπέλ να προχωρήσει. Άλλά την ίδια στιγμή τὸ φτωχὸ ζῶο τινάζτηκε και κλονίστηκε. Κι' άμέσως κατόπι σορδιάστηκε χάμω. Έγώ, ζαλλίστηκα, τὸ φῶς μου θόλωσε κι' έγρασα τις αίσθήσεις μου....

Κάποτε, άκουσα ὄμιλιες κονιάκ μου και άνοιξα τὰ μάτια μου.

— Μπλουμπέλ!—φώναξα—Γρήγορα σῶσε την! Λίγο ακόμα... θεέ μου, πὸύ βρισκομαι; φώναξα και με κόπο ανακάθησα στὸ κρεβάτι μου. Πὸύ εινε οί Μαύροι;...

— Πήχασε Τζάκι!—είπε ο Σμιθ—οί Μαύροι έφυγαν. Βρίσκεσαι κοντά μου, κι' ὁ Τζιμ κι' ή Ρόζη. Πέρασαν εβδομάδες από τότε. "Ησουν πολύ άρρωστος...

— Τζάκ, άγαπημένε μου είσαι καλύτερα τώρα;—με ρώτησε ή Ρόζη.

Άπό τή Ρόζη έμαθα ότι ὁ Τζιμ είχε πληγωθῆ κι' ότι τή στιγμή πὸύ φθάσαμε ήταν έτοιμος να σκοτώσει τή Ρόζη για να μη πέσει ζωντανή στα χέρια τὸν Μαύρων και κατόπι ν' αυτοκτονήσει κι' αυτός... Τή φτωχή μου Μπλουμπέλ την είχε βοη ένα βέλος τὸν Μαύρων και τή σκότωσε. Τήν είχαν θάψει στὸ μέρος πὸύ έπεσε μαζί με τή σέλλα της και με τὰ φάλαρά της.

Γύρισα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸν τοίχο για να κρύψω τὰ δάκρυα πὸύ κυλούσαν άκράτητα στα μάγουλά μου. "Εκλαψα σάν μικρὸ παιδί για τὸ χαμὸ της πιστης μου Μπλουμπέλ. Σ' αυτή χροστὸ τή ζωή της άγαπημένης μου Ρόζη, ή ὁποία έγινε ή λατρευτὴ και άφοσιωμένη σύντροφος τὸύ βίου μου.

Αυτὴ εινε, φίλοι μου, ή ιστορία της άγάπης μου!

ΤΕΣΣΕΡΕΣ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ!

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1636)

πόνους και χαρὸς εινε τὸ «αυτόματο» της τεραστίας ρεκλάμας της. "Υπαρχουν δυὸ Γκρέτα Γκάρμπο : ή μεγάλη ήθοποιὸς και τὸ δημιουργημα μιὰς ρεκλάμας. "Η τρίτη Γκρέτα Γκάρμπο, ή άληθινή, εινε άνοπαρτος. Και γι' αυτό άκριβὸς την κατηγοροῦ: παρὸ δεν άναζητήσε τὸν πραγματικό έαυτό της!..

Τί εινε λοιπὸν ή Γκρέτα Γκάρμπο; "Ενα αίνιγμα!

Κι' οί τέσσερες «άστερες» πὸύ ρώτησα, μὸύ παρουσίασαν κι' από μιὰ διαφορετικὴ Γκρέτα Γκάρμπο. Μήπως αυτό σημαίνει ότι κανείς δεν μπόρεσε ποτὸ να καταλάβῆ τή «Σφιγγα τὸύ Χόλλυγουντ»;

ΤΖΟΕ ΜΑΚΕ-Υ.

ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1637)

ριο για τήν πονηρία της Λουσιλά.

Τὸ καλύτερο λοιπὸν πὸύ μπορούσε να κάνει ὁ Ρούφους, ήταν να δημιουργήση ένα αίσθημα άμφιβολίας στην κρίση τὸν ένόρκων, σχετικὸς με τήν ύπαρξη ενός βραχιολιὸύ αξίας χιλίων λιρών, πὸύ καθὼς ισχυριζόταν ή Μις Μπλάντ, της τὸ είχε χαρίσει κάποιος πλούσιος χρηματομεσίτης, τὸύ ὀνόμιου δεν μπορούσαν ναχουν τή μαρτυρία γιατί... εινε πεθάνει.

— Λέν εκανε εντύπωση στὸύ; κ. κ. ένόρκους—ρώτησε ὁ Ρούφους τὸ γεγονός ότι ενώ ή Μις Μπλάντ είχε, ὅπως τὸύλάχιστον ισχυρίζεται, στην κατοχή της ένα κόσμημα τὸσης αξίας, ὅπόσο δεν σκέφθηκε ποτὸ να τὸ ασφαλίσῃ; Πὸς ήταν δυνατόν επίσης, μιὰ πὸύ —ὅπως λέει—τὸ είχε τὸσο φρονία, να μη τὸ δώση ποτὸ πρὸς ἐπιδιόρθωση ή καθάρσιμα σε κανένα άδισαντοπόλη; "Η μήπως ὅλη αυτή ή υπόθεσις τὸύ κλεμμένου βραχιολιὸύ, εινε μιὰ ακόμα από τή ρεκλάμας πὸύ συνηθίζει να κάνει κάθε τόσο ή γόσησα αυτή της σκηνής, για ν' άκουστῆ τ' ὄνομά της; Θά ενθυμητεστε βέβαια ότι και άλλοτε χρησιμοποίησε τὸ ίδιο κόλπο. Έπρόκειτο τότε περι δαχτυλιδιου, και δεν δίστασε να στείλει έναν άθῶο νεὸ στη φυλακή για ν' αυτοεγκλημαριστῆ.

"Επειτ' από τήν άπόφωσις τὸύ συνήγορου, οί κ. κ. ένορκοι άπεσύρθηκαν για να συσκεφθῶν. "Όπως ὁ κόσμος ὀλος έτσι κι' αυτοί θαμαζαν τή χείρα και τὸ ταλέντο της Μις Μπλάντ. Άλλά σάν άνθρωποι ευσυνείδητοι οί ὁποιοι είχαν πλήρη συνείδησις της βαρείας άποστολής των, έλαβαν υπ' ὄψη τους τ' άκατανίκητα αυτά βραχιολιματα τὸύ Ρούφους Τέτλι. Και μετὰ δεκάλεπτη συζήτηση έπίστρεψαν στην αίσθησα κι' είπαν ότι ή έτημηγορία τους ήταν ὀτι-ὀ κατηγορούμενος ήταν άθῶος!

Τὸ ίδιο βράδυ, με τή δούσι τὸύ ήλιου, ὁ Ρούφους πόνιξε τις τριανταφυλιές τὸύ κήπου του, διαν είδε να ερχεται από μακρὰ ὁ νεαρός πελάτης του, κατὰποτος και οικονομιστῆς.

— Φύγατε τόσο γρήγορα σήμερα, Μίστερ Τέτλι, εινε ὁ νεός, ὅστε δεν μὸύ δώσατε καιρὸ να σας εχαριστήσω και να μιλήσωμε για τήν άμοιβή σας.

— Έξαχσε τα αυτά—είπε ὁ Ρούφους παραξενεμένος για τήν τόση λεπτότητα τὸύ νεου και συγκινημένος συγχρόνως.

— "Ω, ὄχι δά, κύριε, διαμαρτυρήθηκε ὁ νεός. Δεν είμαι τόσο αφιλότιμος.

— Καλά! Άλλά πὸύ θα βρῆς τὰ χρήματα για να με πληρώσης παλληκάρια μου; ρώτησε ὁ Ρούφους και γέλασε.

Γίστε ὁ νεός έβραβε από τήν τσέπη του ένα πορτοφόλι και τὸ άνοιξε. "Ηταν γεμίστο τραπεζογραμμάτια. Κατὰπληκτος ὁ δικηγόρος κόνταξε τὸν νεόν ερωτηματικά.

— Πούλησα τὸ μπριλλαντινὸ βραχιολί σε καλή τιμή, εινε ὁ νεός μ' άφέλεια, άπαντώντας στη βουβή ερώτησι τὸύ σαστισμένου δικηγόρου και τὸ έβαλε στὸ χέρι 200 λίρες.

Κόκκαλο ὁ Ρούφους...

ΑΝΑΤΟΛΙΓΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

του Σκαοδή

Θυμάμαι κάποιον βράδυ, ὡ! πὸς τὸ θυμάμαι ακόμα εκείνο τὸ γλυκό, τ' άνοιξιatico βράδυ! "Η άγαπημένη μου μπήκε ὄλο δροσιά, εαφικί στη πτωχή μου καμαρούλα...

"Ω! πόσο λάμπανε τὰ μάτια της!

Πὸσο τὰ βλέμματά της φωτιζανε ὄλα, τριγύρω, ὄλα! Μόλις τήν άντικρουσα πετάχτηκα άπάνω και σάν τρελλός, έτρεξα κι' έβασα τὸ λυχνάρι μου...

Κι' έτσι δέχτηκα τήν άγάπη μου στὸ σκοτάδι, στὸ βαθύ σκοτάδι, χωρίς φῶς!

***

— Γιατί, με ρώτησε ή άγάπη μου τρομαγμένη, μόλις με είδες έβουρσες τὸ φῶς;

Τήν πήρα στην άγκαλιά μου, τήν εσφιξα, κι' άγγίζοντας στα μάτια της τὰ χείλη μου, της φιθόρισα γλυκά, σάν κάτι να ής τραγουδουσα :

— Γιατί ήσουν εὐὸ πὸύ ήρθες στην κάμαρή μου. Έσὸ πὸύ είσαι τὸ φῶς!... Γιατί, μόλις με είδα, ένοιωσα τὸν ήλιο ν' ανατέλλη...

***

Κι' ή άγάπη μου γέλασε. "Εκλεισε τὰ μάτια και πάλι χαμογέλασε...

Κι' έγώ, στην άγκαλιά μου, τήν εσφιγγα, τήν εσφιγγα τόσο πολὺ και τή φιλοῦσα... και τής φιθόρισα :

— Κι' έτσι πάντα, σάν ερχομαι κοντά μου τὸ βράδυ, θα σβῶνὸ τὸ λυχνάρι της κάμαράς μου...

»Κι' εσὸ θα με ρωτάς κι' θ' άπορης και θα χαμογελάς...

»Μά έγὼ θα ξέρω πὸς εσὸ είσαι τὸ φῶς και τὸ χαμόγελό σου εινε ὁ ήλιος πὸύ άνατέλλει...